

[Erling Dinesen.]

om neutralitet og upartiskhed i sagen, ikke er holdbare. Det er ikke et neutralt indgreb; regeringen foretager, det er et indgreb, som er vendt imod funktionærerne, det er et indgreb, som kan få farlige konsekvenser både for forhandlingsretten og for forholdene på arbejdsmarkedet i den kommende tid. Nu oplever vi, at de, som har været tvunget til at varsle strejke for at få realitetsforhandlinger i gang — det er lovligt at foretage en sådan handling — og som efter henstilling fra regeringen begrænser denne konflikt i tillid til, at så kan en ikke samfundsvigtig strejke få lov til at forløbe normalt, alligevel nu her i dag skal straffes med tvungen voldgift. Jeg synes nok, det er dystre perspektiver, vi står over for; det er perspektiver, som jeg godt forstår lønmodtagerne er betænkelige ved, og det er da klart, at man også spørger sig selv, hvad regeringens videre sigte er med denne lovgivning. Det, man frygter for, er, at det skal være en forløber for en permanent tvungen voldgift, som der jo tidligere fra de borgerlige partiers side har været stillet forslag om.

Jeg skal ikke gentage alle de ting, som har været fremme ved anden behandling. Jeg vil gerne endnu engang understrege, at vi både vil advare regeringen og anbefale folketingets medlemmer at stemme imod dette tvangsindgreb.

Asger Jensen: Det må være en særegen tro, hr. Erling Dinesen er i besiddelse af, når han tror, at enhver, der har fulgt udviklingen her, er enig i, at dette er et ensidigt indgreb til fordel for rederne. Der er da næppe tvivl om, at i hvert fald et flertal af det udvalg, der meget nøje har fulgt sagen, ikke har den samme opfattelse. Og så ved jeg ikke, hvor hr. Erling Dinesen får sin tro fra.

Det var en ny form, hr. Aksel Larsen anvendte med at gennemgå morgenaviserne her på talerstolen. Det kunne vel overvejes, om det var en praktisk form, så at ikke enhver behøvede at læse aviserne, men en eller anden nu kunne stå op på talerstolen og gennemgå dem. Men jeg tror, man straks vil støde an på det: får man så det hele med, får man det rigtige med, og hvem skal så gennemgå aviserne, for at det skal

være sådan særlig overbevisende? (*Aksel Larsen:* Det skal jeg.) Ja, hvis hr. Aksel Larsen kunne få patent på det — men jeg har allerede en indsigelse at gøre, for jeg synes, at hr. Aksel Larsen glemte i hvert fald en enkelt avis, nemlig det morgenblad, der hedder Land og Folk, det kommunistiske blad, det blad, som i dag følger hr. Aksel Larsen i hans opfordring, det blad, som var hans partiblade, da han sidst brugte de vendinger, vi har hørt fra ham i dag, omend over for en socialdemokratisk ledet regering. Det blad fik vi ikke med, og det er det blad, som i dag ikke alene støtter hr. Aksel Larsens synspunkter, men til en vis grad i hvert fald også hr. Erling Dinesens synspunkter, og jeg synes, det var meget passende, om den tidligere arbejdsminister havde taget afstand fra det her ved denne lejlighed.

Anker Jørgensen: Jeg vil gerne give udtryk for den opfattelse, at man i og for sig bør ønske den demonstration, som vi i dag ser, velkommen. Vi må naturligvis samtidig tilføje, at det er med den allerstørste betænkelighed, man ser, at denne demonstration finder sted netop i arbejdstiden, men selv dette, at lønmodtagerne på arbejdspladserne tilkendegiver deres synspunkter, det mener jeg i hvert fald er meget vigtigt, og det bør også ske på den måde, som det sker i dag i form af en fredelig og indtil nu — og forhåbentlig fortsat — fornuftig demonstration.

Jeg vil gerne understrege de synspunkter, som har været fremme om, at man simpelt hen får svært ved fra statsministerens side at få genoprettet tilliden til statsministeren hos arbejdsmarkedet. Situationen er jo den, at statsministeren har stillet nogle betingelser op, som alle er imødekommet, og når de er imødekommet, så fastholder man alligevel et indgreb over for arbejdsmarkedet. Jeg kan ikke se andet, end at der her er et så alvorligt tillidsbrud, at det kan blive skæbnesvangert for statsministeren og måske i særlig grad for arbejdsministeren at skulle klare de problemer, som regeringen kan komme ud for i forholdet til arbejdsmarkedet. Jeg er ikke i tvivl om, for at sige det rent ud, at arbejdsministeren ganske alvorligt har mistet prestige, og regeringen bør faktisk overveje, hvad den kan gøre af